

Ensin en huomannut mitään, ja sen jälkeen kun laitoin merkille ihossa tapahtuvia muutoksia, en halunnut myöntää että mikään olisi muuttunut. Siitäkin huolimatta että muutos oli suuri. Minun iho oli kadonnut, mutta uskoin ettei se ollut vakavaa tai jos olikin niin tilanne olisi parannettavissa. Lääkärit eivät osanneet peittää hämmennystä mutta antoivat kaarimaljan johon saatoin väliaikaisesti laittaa pernan tai maksan. Minulla oli täysi työ saada sisäelimet ja suolet pysymään edes suunnilleen niille tarkoitetuilla paikoilla. Ne olivat niin liukkaita. Munuaisistakin saattoi sanoa, että ne olivat muljahtelevia kun niitä yritti tunkea takaisin kehoon. Kylkiluilla tosin sain jonkin verran tuettua sisäelimiä, ettei tilanne ollut ihan kauhea. Jonkin verran tämä kaikki tietysti vaikeutti elämää. Työnteosta ei tullut mitään. Kaupassa käynti oli haasteellista ja ihmisten katseet olivat tuomitsevia. Ihan kuin olisin tämän kaiken aiheuttanut itselleni tahallaan ja vaatisin sen verukkeella itselleni erityispalveluja ja virvokkeita. Ja tietysti minulla piti olla mukanani talouspaperia. Eritin taukoamatta verta ja suolinesteitä, niitä piti sitten pyyhkiä jos satuin matkustamaan taksilla ja penkit jäivät likaiseksi jäljiltäni. Enkä muistanut, että olisin kuullut kenelläkään olleen vastaavanlaista ongelmaa, mutta olin lapsesta saakka ollut hieman erityislaatuinen. Ensimmäinen sana jonka sanoin oli vivahteikas. Sitä olin ollut myös koko elämäni. Kuljin kaupungilla silti ihan rauhassa. Minuun ei juurikaan kiinnitetty huomiota, vaikka omasta mielestäni olin aika ilmestys. Ainoastaan yhden kerran yksi vanhempi nainen sanoi minulle, että kaikille olisi parempi jos kulkisin ainoastaan pimeään aikaan, eli kesällä ei juurikaan. Ja kieltämättä se olikin käynyt mielessä, mutta yöllä ei ollut kaupat, eivätkä virastot auki. Lopulta kuitenkin sain uuden ihon. Ja niin merkillistä kuin se olikin, niin se asennettiin päälleni ihan päiväkirurgiassa. Sain pienen puudutuksen kun olin hieman levoton, ja pelkäsin että joka paikkaan sattuisi kun iho laitettaisiin paikalle. Eikä se tietenkään sattunut. Olin murehtinut ihan turhaan, mutta se oli tietenkin ihmiselle ihan tavallista käytöstä silloin kun kyseessä oli niinkin outo toimenpide kuin uuden ihon asentaminen paikoilleen. Sisuskalut pysyivät jälleen mukavasti paikoillaan, eikä niiden olemassaoloon tarvinnut kiinnittää huomiota toistuvasti. Mutta iho oli liian iso. Se oli rypyssä ja se roikkui rumasti. Lisäksi se oli sävyltään iljettävän kalpea, ja haisi lääkkeille vaikka pesin itseni useasti. Otinkin asian puheeksi, ja kysyin lääkäriltä voisiko ihoa jotenkin kiristää. Hän sanoi, ei. Ihosta tuli koko ajan vain veltompi. Ja sitä oli hankala pitää päällä. Se haisi pahemmalta kuin uutena, mutta heikentyneen hajuaistini takia en huomannut sitä. Kuitenkin minulle huomautettiin siitä missä ikinä kuljin. Ja missä kuljin, sen kun olisin tiennyt. Kaikki paikat näyttivät tutuilta ja vierailta samaan aikaan. Onneksi mikään ei kestä ikinä kauan. Tuulet muuttuivat kylmiksi. Vuoteeni muuttui kylmäksi. Minä muutuin kylmäksi. En ollut enää vivahteikas. Enää koskaan.